

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Haplové a soudkyň JUDr. Jarmily Ďáskové a JUDr. Jany Kubenové v právní věci žalobce **Mgr. V.K.**, bytem, proti žalovanému **řediteli Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje**, se sídlem Kounicova 24, 611 32 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.9.2011 č.j. 3-OKZ/2011,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, ze dne 12.9.2011, č. 3-OKZ/2011, **se z r u š u j e.**
- II. Rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, ze dne 2.6.2011, č. K-JMK-2609/2011, **se z r u š u j e.**
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 3.000,- Kč a to do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje (dále jen „KŘP JmK“), ze dne 2.6.2011, č. K-JMK-2609/2011 byl žalobce uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku podle ust. § 50 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „služební zákon“), kterého se zaviněně v úmyslu podle ust. § 50 odst. 3 písm. b) zákona dopustil tím, že porušil služební povinnost dodržovat služební kázeň uloženou mu v ust. § 45 odst. 1 písm. a) zákona, když v rozporu s ust. § 46 odst. 1 zákona řádně a svědomitě neplnil služební povinnosti příslušníka, které pro něj vyplývají z právních předpisů, služebních předpisů

a rozkazů, neboť v průběhu 14. týdne roku 2011 porušil jako policista povinnost uloženou mu v ust. části II. písm. b) bod 2. rozkazu ředitele KŘP JmK č. 61/2010, kterým se stanoví rozvržení doby služby a pracovní doby v organizačních článcích KŘP JmK, podle kterého mají policisté povinnost důsledně dodržovat dobu služby, tj. být na začátku směny na svém pracovišti a odcházet z něho až po skončení směny, přičemž jmenovaný porušil výše uvedenou povinnost konkrétně tím, že dne 4.4.2011 v době od 07:38 do 10:59 hod., dále dne 6.4.2011 v době od 08:25 do 11:12 hod., jakož i dne 7.4.2011 v době od 09:58 do 11:26 hod. důsledně nedodržoval stanovenou dobu služby a během doby služby, kterou má stanovenou s nástupem na pracoviště v 07:00 hod. a ukončením v 15:00 hod., se ze svého pracoviště, tj. z budovy KŘP JmK, Kounicova 24, Brno, svévolně vzdálil, za což mu v souladu s ust. § 186 odst. 5 zákona byl uložen kázeňský trest podle ust. § 51 odst. 1 písm. b) zákona snížení základního tarifu o 10 % na dobu 1 měsíce.

Rozhodnutím ze dne 12.9.2011, č. 3-OKZ/2011 ředitel Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje podle ust. § 190 odst. 8 po předchozím projednání v poradní komisi pod č.j. KRPB-37171/ČJ-2011-0600KR podle § 194 zákona výrok rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, ze dne 2.6.2011, č. K-JMK-2609/2011 změnil takto:

„uznávám vinným vrchního komisaře kpt. Mgr. V.K., nar., OEČ 228586, služebně zařazeného na kanceláři náměstka ředitele pro vnější službu Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, ze spáchání kázeňského přestupku podle ust. § 50 odst. 1 zákona, kterého se dopustil úmyslným zaviněním při porušení služební kázně ve smyslu § 46 odst. 1 zákona tak, že:

1. dne 4.4.2011, v přesně nezjištěné době před 07:38 hod., v prostorách úseku kanceláře náměstka ředitele pro vnější službu KŘP JmK, v přízemí sektoru G, neuposlechl rozkazu svého přímého nadřízeného náměstka ředitele pro vnější službu plk. Mgr. Ing. M. M. (dále jen „NVS“), k tomu, aby neopouštěl svoje pracoviště pro důvod podání trestního oznámení na služební funkcionáře vedení KŘP JmK a policejního prezidenta plk. Mgr. P. L., neboť je to jeho mimoslužební záležitost, a z důvodu záměru podat trestní oznámení opustil své pracoviště na dobu od 07:38 hod. do 10:59 hod., kterou strávil hledáním budovy Okresního státního zastupitelství Brno – venkov v Brně na ulici Rašínova, které je určeno pro vyšetřování trestné činnosti policistů.,
2. dne 6.4.2011, bez souhlasu svého přímého nadřízeného NVS nebo oprávněného zastupujícího vedoucího příslušníka, opustil svoje pracoviště v Brně, Kounicova 24 na dobu od 8:25 hod. do 11:12 hod., ač si byl vědom existence rozkazu NVS ze dne 4.4.2011, za účelem podání trestního oznámení na služební funkcionáře vedení KŘP JmK a policejního prezidenta plk. Mgr. P. L. na Okresním státním zastupitelství Brno-venkov v Brně, ul. Polní 41,
3. dne 7.4.2011, bez souhlasu NVS nebo oprávněného zastupujícího vedoucího příslušníka, opustil svoje pracoviště v Brně, Kounicova 24 na dobu od 09:58 hod. do 11:26 hod., za účelem jednání s advokátem JUDr. Radkem Kellerem se sídlem AK Brno, Jaselská 23.“

V ostatním zůstalo rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, ze dne 2.6.2011, č. K-JMK-2609/2011 nedotčeno.

Žalobce v žalobě doručené soudu dne 11.11.2011 namítá, že napadené rozhodnutí trpí závažnými procesními vadami, které zakládají nezákonnost rozhodnutí a zároveň jej činí nepřezkoumatelným, a že rozhodnutí neobstojí ani skutkově, neboť nebyly naplněny formální a materiální znaky kázeňského přestupku.

Dle žalobce nebyla splněna podmínka řízení, spočívající v požadavku rozhodování nepodjatými služebními funkcionáři, jelikož ve věci rozhodovali služební funkcionáři, kteří zároveň ve věci vystupují v pozici svědka. Služební funkcionář hodnotí provedený důkaz spočívající v jeho svědecké výpovědi a odůvodňuje jeho věrohodnost, čímž bylo porušeno právo žalobce na spravedlivý proces. Jednáním služebního funkcionáře bylo dle žalobce porušeno jeho právo na nestranný a objektivní správní orgán, který by spravedlivě a nepodjatě rozhodl. Kolize služebního funkcionáře umocněná faktem, že důvodem odchodu z pracoviště bylo podání trestního oznámení i na jeho osobu, jednoznačně odůvodňuje závěr, že u této osoby lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci takový zájem na výsledku řízení, že to zakládá pochybnost o jeho nepodjatosti. Služební funkcionář byl povinen o této své kolizi bezodkladně uvědomit svého nadřízeného, jímž měl být z projednávání věci vyloučen. Skutečnost, že tak jmenovaný neučinil, je porušením zásady legality hraničící s obcházením zákona a zakládá důvodnou pochybnost o objektivitě celého řízení.

Důvodem odchodů z pracoviště bylo splnění povinnosti policisty, stanovené v § 8 odst. 1 trestního řádu. Oznámení skutečností nasvědčujících tomu, že byl spáchán trestný čin žalobce učinil ihned poté, co je považoval za dostatečně podložené.

Dle žalobce není pravda, že by mu plk. M. či kpt. Ž. odchod z pracoviště na OSZ Brno-venkov zakázal, kdyby se tak stalo, postupoval by v souladu s ust. § 46 odst. 2 služebního zákona. Veřejný zájem na splnění ohlašovací povinnosti je větší intenzity než zájem na dodržování hierarchie řízení v policejním sboru. Žalobce odmítá i spekulativní úvahu plk. M. o tom, že žalobce suploval činnost inspekce a že nebyl splněn znak neprodleného oznámení.

Služební funkcionář popřel zásadu presumpce neviny, když již v době zahájení řízení znal a předvídal jeho výsledek, kdy měl doslova za prokazané, že se žalobce kázeňského přestupku dopustil.

Vina žalobce je postavena pouze na jediném sdělení plk. M., že žalobci zakázal opustit pracoviště a odejít na OSZ Brno – venkov podat trestní oznámení o trestných činech nadřízených, o kterých se dozvěděl při výkonu služby. Nebyly provedeny důkazy ve prospěch žalobce, za adekvátní důkazy naopak byla považována výpověď plk. M. – osoby již žalobce považuje za podjatou.

Služební funkcionář odmítl provést výslech kpt. Ž. jako svědka, pouze byl do spisového materiálu vložen úřední záznam vyhotovený 1.6.2011. Pokud služební funkcionář považoval sdělení npor. Ž. za důležité, není žalobci zřejmé, proč nebyla jeho svědecká výpověď provedena, když propadná subjektivní lhůta uvedená v ust. § 186 odst. 9 služebního zákona skončila teprve 8.6.2011. S uvedeným úředním záznamem kpt. Ž. nebyl žalobce seznámen a nemohl se k němu vyjádřit. Ke způsobu provádění svědeckých výpovědí žalobce poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (4 As 10/2006-57, 4 As 2/2005-62). Dle žalobce postupem služebního funkcionáře byl přijat závěr o skutkovém stavu na základě jednostranných důkazů, což je porušením čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Žalobce dále namítá, že služební funkcionář tím, že považoval za důkaz ve věci úřední záznam, přisoudil důkazní sílu prostředkům ryze informativním, jelikož dle výkladového stanoviska Nejvyššího správního soudu úřední záznam poskytuje správnímu orgánu pouze

pokračování

36 Ad 20/2011

předběžnou informaci o věci, nelze jej však považovat za důkazní prostředek ve smyslu správního řádu.

Služební funkcionář porušil ust. § 180 odst. 1 služebního zákona, protože nezabezpečil zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, protože si neopatřil potřebné podklady pro své rozhodnutí.

Žalobce namítá, že mu nebylo umožněno uplatnit své právo dle ust. § 174 odst. 1 písm. b) služebního zákona

Nesprávné odůvodnění sankce u napadeného rozhodnutí zakládá dle žalobce jeho nepřezkoumatelnost.

Na základě shora uvedeného žalobce navrhuje, aby rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ve věcech kázeňských č.j. 3-OKZ/2011 ze dne 12.9.2011 bylo pro nezákonnost zrušeno.

Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dle žalovaného žalobní body neobsahují žádné nové skutečnosti, po obsahové stránce se shodují s odvolacími námitkami žalobce, a žalovaný se dle jeho názoru pečlivě a vyčerpávajícím způsobem se všemi námitkami vypořádal již v odvolacím řízení

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s.ř.s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1,2 s.ř.s.).

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Žaloba je důvodná.

K námitce podjatosti soud uvádí, že vzhledem ke skutečnosti, že služební zákon podjatost služebních funkcionářů neupravuje, považuje za stěžejní vyjádřit se nejprve k otázce, zda se na danou situaci aplikuje podpůrně ustanovení § 14 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) upravující otázkou podjatosti.

Z ust. § 9 správního řádu vyplývá, že správní řízení je postup správního orgánu, jehož cílem je vydat správní akt schopný založit, změnit nebo zrušit práva a povinnosti osob, nebo je autoritativně stvrdit. Správní řízení je upraveno jednak obecným právním předpisem, kterým je správní řád a jednak zvláštními složkovými právními předpisy, které obsahují zvláštní pravidla správního řízení a modifikují tak obecnou úpravu správního řízení. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21.9.2011, č.j. 3 Ads 79/2011-62 *mezi obecnou úpravou správního řízení (správním řádem) a mezi zvláštními, speciálními právními předpisy je vztah subsidiarity, v jehož důsledku se obecný předpis (správní řád) použije jen tehdy, pokud není ve zvláštním předpise stanoveno jinak (§ 1 odst. 2 správního řádu). Správní řád se tak podpůrně (subsidiárně) použije mimo jiné také v případě, že zvláštní právní předpis na správní řád výslovně neodkazuje. Je-li přitom ve zvláštním předpise obsažena příslušná*

právní úprava, avšak některý procesní institut v něm není náležitě upraven, použije se správní řád podpůrně (subsidiárně) v rozsahu neupraveného institutu. Zákon o služebním poměru neobsahuje ustanovení, které by odkazovalo na podpůrné použití správního řádu či obecných předpisů o správním řízení, avšak na druhé straně neobsahuje ani ustanovení vylučující použití správního řádu. Podle § 170 tohoto zákona v řízení ve věcech služebního poměru „rozhoduje o právech nebo povinnostech účastníků“, přičemž služební funkcionář v něm vystupuje v pozici správního orgánu ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Ačkoliv zákon o služebním poměru obsahuje v části XII. poměrně autonomní úpravu řízení ve věcech služebního poměru, není tato úprava ani zdaleka komplexní. Nelze zde proto vyloučit podpůrné použití správního řádu na základě ustanovení § 1 odst. 2, které zakládá subsidiaritu správního řádu v těch správních procesech, kde zvláštní zákon nestanoví jiný postup.

Vzhledem k uvedenému lze konstatovat, že ačkoliv řízení podle služebního zákona je oproti obecnému správnímu řízení v mnoha ohledech specifickým, služební funkcionář jednoznačně vystupuje jako správní orgán ve smyslu ust. § 1 odst. 1 správního řádu. Pro řízení dle služebního zákona tak lze uplatnit ust. § 1 odst. 2 správního řádu, dle něhož se tento zákon nebo jednotlivá ustanovení použijí, nestanoví-li zvláštní zákon jiný postup. Pokud tedy služební zákon neobsahuje žádné ustanovení upravující podjatost služebních funkcionářů, použije se podpůrně ust. § 14 správního řádu. V této souvislosti soud upozorňuje na rozpor v rozhodnutí žalovaného. Na jednu stranu žalovaný uvádí, že dle jeho názoru je řízení ve věcech služebního poměru řízením sui generis a z tohoto důvodu se na problematiku podjatosti ust. § 14 správního řádu neuplatní, přičemž současně sděluje, že zmíněný vztah odpovídající podjatosti, tedy i důvod k vyloučení je obsažen v ust. § 45 a § 46 služebního zákona. Na druhé straně však připustil i možnost výkladu, že se postup dle ust. § 14 správního řádu v kázeňském řízení uplatní.

Dle ust. § 14 odst. 1 správního řádu „každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen "úřední osoba"), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.“

Dle ust. § 14 odst. 2 správního řádu „účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen "představený").“

Dle ust. § 14 odst. 3 věty první správního řádu „úřední osoba, která se dozví o okolnostech nasvědčujících, že je vyloučena, je povinna o nich bezodkladně uvědomit svého představeného.“

Ustanovení § 14 správního řádu je naplněním požadavku dosáhnout při projednávání a rozhodování věci co nejvyšší míry objektivitu, dodržení zásady materiální pravdy a zásady rovnosti účastníků řízení, tedy naplnění ústavní zásady práva na spravedlivý proces, garantované čl. 36 Listiny základních práv a svobod.

Ze správního spisu vyplývá, že služební funkcionář, který rozhodoval v prvním stupni, a jehož podjatost je žalobcem namítána, pověřil provedením úkonů spojených s vedením řízení v této věci, s výjimkou podpisu rozhodnutí, kterým se řízení ukončuje, vedoucího analyticko právního oddělení mjr. Mgr. M. H. Jak služební funkcionář sám uvedl ve sdělení k námitce podjatosti, učinil tak z důvodu maximální objektivnosti a nestrannosti. Dle soudu však, přestože většinou úkonů spojených s vedením kázeňského řízení byla pověřena jiná osoba, skutečnost, že rozhodnutí je vydáno jménem služebního funkcionáře, který v řízení vystupuje současně jako svědek, vzbuzuje pochybnosti o jeho nepodjatosti. Vzhledem ke skutečnosti, že služební funkcionář v rozhodnutí hodnotil důkazy spočívající mimo jiné v jeho vlastní svědecké výpovědi, bylo možné důvodně předpokládat, že měl ve smyslu ust. § 14 odst. 1 správního řádu s ohledem na svůj poměr k věci takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o jeho nepodjatosti. Není reálné, aby služební funkcionář objektivně a nestranně posoudil svou vlastní svědeckou výpověď, jež byla navíc vzhledem k předmětu řízení o kázeňském přestupku (zjištění, zda žalobce porušil rozkaz svého nadřízeného, aby neopouštěl své pracoviště z důvodu podání trestního oznámení) klíčovým důkazem. Soud dodává, že není podstatné, zda v daném případě bylo rozhodnutí skutečně neobjektivní a zaujaté, podstatná je pouze skutečnost, že lze s přihlédnutím k okolnostem případu pochybovat o nepodjatosti správního orgánu. V dané situaci potom není rozhodné, zda podjatý služební funkcionář rozhodnutí pouze podepsal nebo jej i vypracoval, stále jde o osobu bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu. Ohledně podjatosti služebního funkcionáře, který rozhodoval v odvolacím řízení (plk. Mgr. T. K.), pak i zde platí, že v rozhodnutí byla posuzována jeho vlastní svědecká výpověď, o jeho nepodjatosti lze tedy rovněž pochybovat.

Služební funkcionáři prvního i druhého stupně tak svým postupem, bez ohledu na uplatněnou námitku podjatosti žalobcem, způsobili vadu řízení, když nepostupovali v souladu s ust. § 14 odst. 3 a z úřední povinnosti bezodkladně poté, co se dozvěděli o okolnostech nasvědčujících, že jsou vyloučeni, neuvědomili svého služebně nadřízeného (představeného), aby byla bezodkladně určena jiná úřední osoba a vydali ve věci rozhodnutí.

Soud nad rámec žalobní námitky posoudil zákonnost postupu správních orgánů, jakým se vypořádaly s žalobcem uplatněnou námitkou podjatosti. Ve svém rozhodnutí žalovaný konstatoval, že žalobce neuplatnil námitku podjatosti bez zbytečného odkladu, a proto k ní v souladu s ust. § 14 odst. 2 nepřihlédl. K uvedenému soud uvádí, že ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl 13.4.2011 seznámen se záznamem o zahájení řízení o kázeňském přestupku, z něhož vyplývá, že provedením úkonů spojených s vedením řízení v této věci, s výjimkou podpisu rozhodnutí, kterým se řízení ukončuje, byl pověřen vedoucí analyticko právního oddělení mjr. Mgr. Milan Holec. Žalobce uplatnil námitku podjatosti přípisem ze dne 14.6.2011 a rovněž v doplnění odvolání dne 20.6.2011. Podjatost služebního funkcionáře Mgr. Ing. M. M., který v řízení rozhodoval v prvním stupni, zdůvodňoval tím, že ve věci rozhodoval služební funkcionář, který zároveň ve věci vystupuje v pozici svědka, a že v rámci odůvodnění rozhodnutí v mezích vlastní úvahy hodnotí provedený důkaz spočívající v jeho svědecké výpovědi a odůvodňuje jeho věrohodnost, čímž mělo být porušeno právo žalobce na spravedlivý proces. Vzhledem k uvedenému dle názoru soudu žalobce nemohl námitku podjatosti uplatnit dříve, než bylo vydáno rozhodnutí, ze kterého by vyplývalo, kdo jej vydal, jaké byly podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil, byla tedy uplatněna v souladu s ust. § 14 odst. 2 správního řádu, tzn. jakmile se o ní žalobce dozvěděl. Soud dodává, že i v případě, že by žalovaný posoudil námitku podjatosti jako

opožděně uplatněnou, byl povinen se s ní vypořádat. Ustanovení § 14 odst. 2 správního řádu nelze vykládat tak, že v případě, kdy účastník neuplatnil námitku podjatosti bez zbytečného odkladu, nebylo by možné k této skutečnosti již vůbec přihlídnout. V tomto případě by se o námitce podjatosti jen již nerozhodovalo usnesením dle ust. § 14. Vydání rozhodnutí podjatou osobou je vždy nutné posuzovat jako nezákonnost a je důvodem pro zrušení rozhodnutí. Žalovaný se tedy měl jako služebně nadřízený orgán námitkou podjatosti zabývat po věcné stránce.

Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žalobní námitka podjatosti je důvodná. Postupem správních orgánů, kdy bylo vydáno rozhodnutí podjatým služebním funkcionářem, byla porušena jedna ze základních zásad právního státu, a to právo na spravedlivý proces. Soud tedy rozhodnutí žalovaného zrušuje dle ust. § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Vzhledem k uvedeným okolnostem případu spočívajících v nezákonném postupu obou správních orgánů, soud v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zrušuje i rozhodnutí orgánu prvního stupně.

Soud dále dospěl k závěru, že zabývat se ostatními žalobními námitkami je v situaci, kdy bylo rozhodováno podjatým služebním funkcionářem a ostatní námitky s námitkou podjatosti souvisí, bezpředmětné.

Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán v souladu s ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci úspěšný žalobce, proto má právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce účtoval soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč. Tyto náklady řízení je žalovaný povinen zaplatit do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. října 2012

JUDr. Milada Haplová, v.r.
předsedkyně senátu